

[Indenrigsministeren.]

beskatning har hidtil indbragt Københavns Kommune meget betydelige Nettobeløb fra de to andre Kommuner, men det er indlysende, at Baggrunden for den i væsentlig Grad bortfalder, naar en generel Udligningsordning gennemføres.

I § 8, 2det Stykke, findes Overgangsbestemmelser med Hensyn til Ligningsreglerne i Gentofte Kommune. Man maa her erindre, at den kommunale Indkomstskats Udskrivning i København og paa Frederiksberg sker i Henhold til en i Loven fastsat Rateskala, medens den kommunale Indkomstskat i Gentofte hidtil er lignet efter Formue- og Lejlighedsprincippet, der gælder i Landkommunerne. Dette er for Gentofte Kommunes Vedkommende allerede under de nuværende Forhold ganske uholdbart, og Urimeligheden vilde selvfølgelig blive saa meget større under de nye Forhold. Lovforslaget indeholder derfor Bestemmelser om, at der skabes en Overgangstid paa 8 Aar, i hvilken man i Gentofte Kommune skal gaa over til Paaligning af personlig Indkomstskat efter en Skala fastsat inden for den Ramme, der angives i den for København og Frederiksberg gældende Rateskala. I den nævnte Overgangstid skal Gentofte Kommune endvidere i Henhold til en af Indenrigsministeren godkendt Skattevedtægt kunne tillempe de nugældende Regler, saa at der i de 8 Aar sker en gradvis Overgang til de nye Ligningsregler. Der siges endvidere herom som Direktiv for Indenrigsministerens Afgørelse i saa Henseende, at „Indenrigsministeren fastsætter efter forudgaaende Forhandling med Kommunalbestyrelsen de nærmere Regler for Overgangen, der gennem en Ratebeskatning tilrettelægges saaledes, at det indbyrdes Forhold mellem Beskatningen af de enkelte Indtægter for hvert Overgangstrin bringes i stedse nøjere Overensstemmelse med den københavnske Skala.“

I Lovforslagets § 10 findes nærmere Regler om Afregningen af Udligningsstilsvaret mellem de tre Kommuner.

Endelig findes der i Afsnit IV, §§ 12—14, Bestemmelser om Ordning af et fremtidigt teknisk Samarbejde mellem de tre Kommuner, Bestemmelser, hvorom der i øvrigt har været Enighed under de Forhandlinger, der har været ført Kommunerne imellem. Der fastsættes Regler for, hvorledes enhver af de tre Kommuner, naar den finder, at en af de andre Kommuner eller begge Kommuner bør deltage i en teknisk Foranstaltning, som berører de to eller de tre Kommuner, og der ikke opnaas Enighed

derom, kan forelægge Spørgsmaalet for en i Anledning af den paagældende Sag nedsat Voldgiftsret, der træffer Afgørelse saavel om, hvorvidt Samarbejde skal finde Sted, som angaaende Omfanget af Samarbejdet og Grundlaget for Samarbejdet. Voldgiftsretten skal bestaa af tre Medlemmer for hver af de Kommuner, der er interesserede i Sagen, med en af Præsidenten for Højesteret valgt Opmand.

Jeg skal til Slut nævne, at det i Afsnit V, §§ 15 og 16, bestemmes, at Forslag til Revision af Loven skal fremsættes i den ordinære Rigsdagssamling 1944—45, og at det paa hviler den Voldgiftsret, jeg omtalte før, inden Udgangen af Aaret 1943 til Indenrigsministeren at afgive en Udtalelse om, hvorvidt og da i hvilke Henseender Ændringer i Loven maatte være ønskelige under Hensyn til de tre Kommuner indbyrdes Stilling til den Tid. Det er klart, at med den Opgave, som denne Voldgiftsret faar, maa Grundlaget for den være et noget andet; derfor bestemmes det ogsaa i § 16, at Voldgiftsretten nedsættes i denne Sag af Indenrigsministeren, der ligeledes her vælger Opmandene og udpeger Formanden.

Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget til det høje Landstings velvillige Behandling.

V. Buhl: Selv om det Lovforslag, som her behandles, ikke har faaet enstemmig Tilslutning i det andet høje Ting, kan man formentlig sige, at det nu fra alle Sider erkendes, at det vilde være en Uretfærdighed mod København og ganske uholdbart at opretholde den Stilling de tre Kommuner imellem, der her er Tale om, saadan som den er i Øjeblikket. At man er naaet til denne Erkendelse, skyldes sikkert først og fremmest de indgaaende Undersøgelser, der blev foretaget i den Kommission, der var nedsat angaaende Forholdet mellem København og Frederiksberg, hvori man saa at sige røntgenfotograferede de to Kommuner hele Administration.

Indtil Betænkningen fra denne Kommission forelaa, var Hovedargumentet imod Københavns Krav over for Frederiksberg altid det, at det vilde være en Urimelighed, om Frederiksberg skulde straffes, fordi man dør i Kraft af det konservative Mønstestyre, som man havde derude, kunde holde en lavere Skat end København, og at det vilde være en Urimelighed, om man derfor skulde tvinges til at betale Tilskud til den dyre socialdemokratiske Administration herinde paa Raadhuset. Men efter at de to Kommuner Forhold var blevet nærmere undersøgt, faldt dette Argument